

MIDNATTSROPET

TIDNING FÖR ANDLIG VÄCKELSE

*Gränskoporna gå
nu till attack mot
Viktoriasalen
i Sthlm men
Guds verk
går vidare*

NR 20

15 – 31 OKT. 1967

PRIS 1.10

Midnattsropet —

**organ för andlig
väckelse i dag**

Utkommer med ett 24-sidigt nr
den 1 och ett 20-sidigt nr den
15 varje månad.

Ansvarig utgivare är
ARNE IMSEN

Redaktör:
ANDERS B. ANDERSSON

Prenumeration kan verkställas på
närmaste postanstalt genom inbe-
talning på postgiro nr **57 16 20** på
postens tidningsinbetalningskort,
eller genom skriftlig hänvändelse
direkt till tidningens exp. Abonne-
manget (ej gåvo- och billighets-
prenumerationer) gäller tills upp-
sägning sker.

Prenumerationspriset är:

Helår 24: —, halvår 13: —, kvartal
7: —. Lösnummer 1: 10. — Till Fin-
land, Norge och Danmark är priset
detsamma som i Sverige.

Gåvor till tidnings- och traktat-
missionen mottages med tacksam-
het. Postgiro 57 16 20.

Adressen till tidningens redaktion
och expedition är:

Surbrunnsgatan 60, Stockholm VA

Telefonnummer:

Redaktion och expedition **32 80 02,
31 71 35.**

Meddelande om adressförändring
måste göras senast tre veckor in-
nan den skall träda i kraft och
kan ske genom skriftligt medde-
lande till tidningens exp. eller på
postens adressförändringsblankett
nr 870.

Redaktionen tar med tacksamhet
emot bidrag, såsom vittnesbörd om
personliga upplevelser, rapporter
om Guds verk etc.

TILL MIDNATTSROPETS SAMTLIGA LÄSARE

Det har nu snart gått två år sedan MIDNATTSROPET
började regelbundet utkomma med två nummer i måna-
den. Det var en satsning i tro på Gud och Han har heller
inte svikit oss. Under det sista halvåret har utan prishöj-
ning sidantalet ökat med fyra sidor i vartannat n:r.

**Vi har sett prenumeranternas
skara snabbt växa och fått
ökad spridning bland
icke troende.**

Vi tror att MIDNATTSROPET just bland dem har en myc-
ket stor uppgift och vi vill därför ge tidningen ett innehåll
som kan bli till frälsning och vägledning.
MIDNATTSROPET har också under året fått en allt större
läsekrets bland bekännande kristna i olika läger. Vi önskar
att MIDNATTSROPET även för dem skall ljuda som

**en klar signal
till väckelse och varning**

i en tid av andligt förfall, ljumhet och slentrian, och genom
att ständigt och i alla situationer hävda Nytestamentlig tro
och praxis ge vägledning i vår tids religiösa virrvarr.
Många troende, både yngre och äldre, har insett MID-
NATTSROPETS stora uppgift och gör redan mycket för
dess spridning. Det vore önskvärt att deras skara ökade
snabbt

**Kanske just Du också skulle
kunna göra en andlig
insats på detta område?**

Vem som önskar kan rekvirera ett visst antal tidningar
av ett bestämt n:r för att missionera med — priset är då
60 öre pr ex.

Bliv gärna kommissionär!

Ifyll då och insänd talongen på sid. 16.

Nr 20

15 Okt. 1967

Årg. 8

Arne Imsen:

Varför tiger Dagen?

IOGT i Stockholm har "dansat ut" Viktoriasalen på Tunnelgatan. Evenemanget matchades fram med all den pomp och ståt ett nerslitet men välbärgat föreningsliv förmår åstadkomma. —

Rörelsen mobiliserade gamla publikdragare och moderna nöjespappor och levde upp under en uppsluppen weekend. Några av folkrörelsernas namnkunniga giganter från svunna pionjärtider gav pressen typiska minnesbilder från den omsusade lokalens skiftesrika era.

Det var presskonferens, och givetvis var den kristna rikstidningen Dagen påpassligt på plats. Ur det stora "skvalet från talarstolarna vid denna gata" näst sista skvaldagen i den "kulturhistoriska högborgens" historia, bjuder tidningen sin läsekrets ett tunt destillat omkring 60 rader. En jämförelsevis stor del är helt periferisk om man lägger betoningen där den bör ligga hos en tidning med Dagens anspråk. Rubrik, kliché och text ger besked om att högborgens mångåriga historia i evangelii tjänst bedömts sakna allt nyhetsvärde. Varför? —

Är det verkligen ovidkommande och helt ointressant för Dagens läsekrets att skaror under de senaste fem åren här blivit frälsta, döpta i vatten och Ande, helbräddagjorda, förnyade och upprättade. Icke med en rad nämns att Viktoriasalen blivit vänd- och samlingspunkt för hundratals män och kvinnor i alla åldrar. Brinnande och ovanligt entusiastiska har de målmedvetet

och osjälviskt sökt bygga upp en andlig verksamhet på Ordets grund. Ryktet om deras tro och arbete har burits ut över landet och stora delar av världen.

Sista söndagen samlade sig denna livslevande församling till uppbyggelse och attack i tre väckelse- och frigörelsemöten i den anrika seger-salen. Men detta förtiger Dagen! —

Däremot finner den kristna dagstidningen det vara rimligt att i sina spalter ge IOGT eftertraktad PR för ett fjolligt dans- och avskedsjippo, arrangerat av nykterhetsloger, som i praktiken tog avsked till Viktoriasalen då Maranata drog in för åtskilliga år sedan. Pensionerade ateistiska agitatorers kulturhistoriska minnestund och en museal folkrörelses dansgala passerar till honnörplats på nyhetssida medan den hårt trängda och hemlösa Maranatahopens evangeliska insatser omsorgsfullt filtreras bort. —

Icke är det väl olycksfall i arbetet? Knappast! Ty detta är endast ett av många märkliga liknande exempel.

Vilken policy har egentligen tidningen Dagen?

Man kan verkligen ha skäl ställa den frågan till en kristen dagstidning, som mot alla demokratiska och publicistiska spelregler valt att under årtal på annons- och nyhetsplats tiga ihjäl en rykande aktuell andlig livsrörelse och på ledarplats beljuga och förtala den och dess

Forts. på sid. 18.

PRÖVEN ANDARNA!

Predikan av Arne Imsen

Det andra avsnittet

Vi ska nu tala om andebedömning utifrån vad Bibeln kallar "gåvan att skilja mellan andar". —

Gåvan att skilja mellan andar är ej andebedömning i allmän mening.

Vi har tidigare talat om andebedömning i *allmän* mening. Den allmänna prövningen berör i första hand läran. Där är det själva undervisningen som skall provas. Det är uppenbart att där har församlingen stor auktoritet, eftersom uppmaningen lyder: "Pröven andarna." —

Det presenteras här för oss två olika anderiktningar — den helige Ande och Antikrists ande. De opererar med en ganska likriktad bekännelse, men är ändå djupt väsensskilda. —

Det här är ett mycket allvarligt område och det gäller även för gamla kristna att vara på sin vakt så att man inte bejakar sådant som skall näpsas. —

Vi ska ha klart för oss att församlingen utgör en andlig auktoritet, som ska bedöma eller pröva, både den rent läromässiga framställningen och dessutom det som bärs fram i form av profetiska budskap. Den ska pröva allt och behålla det som är gott. —

Hur kommer då församlingen fram till en sådan ställning så att den blir skicklig att utöva denna andliga myndighet?

Ja, det får vi svaret på genom att hänvisa till de fem andliga tjänster som var och en representerar en del av Kristus. Tjänsterna personifierar gemensamt Kristus.

I Kor. 12 presenteras för oss hela den gudomliga treenigheten: Gud genom kraftgärningarna, Anden genom gåvorna och Herren genom tjänsterna. —

Tjänsternas bärare personifierar på ett speciellt sätt Kristus. De har fått ett ämbete, en andlig tjänst, med vilken det också följer en andlig myndighet. Jag ska begränsa mig här till ett mycket viktigt konstaterande. Vi lever i en tid då människor i allmänhet icke vill veta av någon myndighet — en allmän nivellerings. När man talar om myndighet i församlingslivet, då har människorna många fördomar. Man hämtar upp idéer ur det politiska livet, eller ur andra sam-

manhang och så vill man förverkliga dessa idéer på församlingslivet. En församling kan dock inte vara demokratisk i modern mening lika litet som den är diktatorisk.

På vad sätt ska då församlingen ledas? —

I församlingen råder patriarkalism. Det är en högre form av familjeliv. Familjetanken går igen oupphörligt i Nya Testamentet. Det är frågan om att församlingen ska komma in i det underbara förhållandet, där faderstanken blir förverkligad i praktiken. Jag begränsar mig här till att visa på det Bibeln kallar för herdar, äldstebröder, fäder, föreståndare.

Då tjänsternas bärare utvecklas i överensstämmelse med Ordet — förädlas, helgas — kommer de att bli allt mer bibliocentriska och Kristocentriska. Det mänskliga kommer allt mer att försvinna, slagget kommer att förintas i en prövningens och luttringens eld. De måste ständigt underkasta sig självrannsakan och prövning. Först under Ordet och sedan genom den speciella behandling som Gud låter varenda en av sina tjänare genomgå för att de ska kunna bära fram ädel metall. Allteftersom tjänsternas bärare fördjupas i sitt personliga gudsliv kommer slaggprodukterna, tillfälligheterna, de tillfälliga impulserna, köttet och allt det mänskliga att reduceras till ett minimum. Den gudomliga härligheten kommer istället att framträda i en allt större makt. Resultatet av förkunnelsen blir då att församlingen får andlig myndighet.

Det här är oerhört allvarligt för förkunnaren, ty allteftersom församlingen växer, så kommer dess krav på andlig kvalitet att öka. Detta i sin tur blir en orsak till att bäraren av den andliga tjänsten måste fördjupa sig alltmer i Skrifterna. Han måste leva i förnyelsen, så att han kan föra fram både gammalt och nytt, ur Ordets förråd. —

Lägg märke till denna ömsesidiga korrigering. Vittnet korrigerar församlingen och församlingen i sin tur prövar och korrigerar vittnet.

Bäraren av ett andligt ämbete är ingalunda församlingens herre utan är församlingens tjänare. Det är församlingen som är auktoritet. Vi får en inblick i hur det här fungerar om vi läser Uppenbarelsebokens sändebrev. I brevet till Efe-

sus heter det: *"Jag vet, att du icke kan lida onda människor; du har prövat dem som säger sig vara apostlar, men icke äro det, och har funnit dem vara lögnare."* Upp. 2: 2.

Förutsättningen för att församlingen ska kunna utföra denna prövning är att den bevaras från den besmittelse som finns i världen. När dess auktoritet är uppbyggd kan ingen av tjänsternas bärare sätta sig över den auktoriteten. Dess auktoritet är icke kraft av numerär eller annan social styrka utan ett resultat av lagen: *"Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder."* Ingen kan sätta sig över denna myndighet utan alla måste underkasta sig den och låta Guds ord få utföra både sin dömande och sin frälsande mission. —

Dessa tankar kanske är nya för en del. För andra är de ointressanta, eftersom dessa inte vill ha någon myndighet över sig, utan vill bevara privatlivet som ett enskilt område, dit ingen har rätt att träda in. Där det är fråga om församlingsgemenskap måste man *"vandra i ljuset såsom han är i ljuset, då hava vi gemenskap med varandra, och Jesu, hans Sons blod renar oss från all synd"*. Då kommer hela vårt liv att stå i granskning och belysning. Det som är ont, felaktigt och fördärvbringande hos oss måste då utmönstras om vi ska vara kvar i gemenskapen. Sker ej detta kommer vi att efter kroppens egna lagar stötas ut. —

Gud vill nu leda oss fram ett steg längre och föra oss djupare in i den förunderliga gemenskapen med Honom. Då kommer också många diskussioner att bli överflödiga. Då går man till Ordet, böjer sig för Ordet och blir frälst. —

Detta är alltså den ena sidan — den allmänna bedömningen — att pröva det som förkunnas inför Ordet rent läromässigt. —

"Jag känner dina gärningar och ditt arbete och din ståndaktighet, och jag vet att du icke kan lida onda människor, du har prövat dem som säga sig vara apostlar, men icke äro det, och har funnit dem vara lögnare."

Upp. 2: 3.

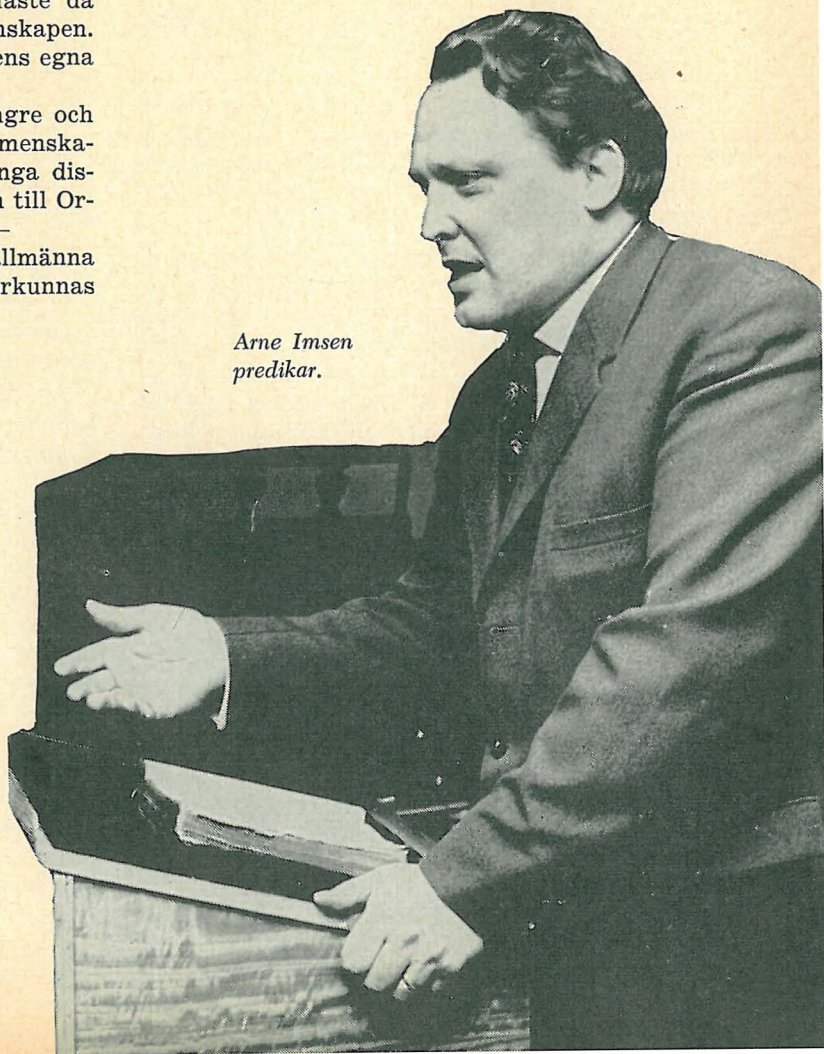
I dag ska vi tala om den speciella gåva som är given för att komma tillrätta med problem av liknande art, men som ändå rör sig på ett annat område. Här är det icke längre fråga om det läromässiga utan om det som rör sig i den osynliga andevärlden.

Gåvan att skilja mellan andar är av största betydelse.

Jag skulle tro att vi i allmänhet är ganska okunniga om Bibelns framställning på det här området.

Låt oss nu igen läsa 1 Kor. 12: 8—10: *"Så gives genom Anden åt den ene att tala visdomens ord, åt en annan att efter samme Ande tala kunskapens ord, åt en annan gives tro i samme Ande, åt en annan gives helbräddagörelsens gåvor i samme ene Ande, åt en annan gives gåvan att utföra kraftgärningar, åt en annan att profetera, åt en annan att skilja mellan andar, åt en annan att tala tungomål på olika sätt, åt en annan att uttyda, när någon talar tungomål."*

Arne Imsen
predikar.

Man kan fråga sig vilka av de här gåvorna som är den mest betydelsefulla. Vi kanske inte ska ändra på den ordningsföljd som finns här i Korintierbrevet, där profetians gåva står som den främsta, men sedan är det nog frågan om att efter denna kommer andebedömningens gåva. Jag ska icke vara kategorisk, men det ser ut som om denna gåva kommer som nummer två omedelbart följd av visdomens och kunskapens gåvor. Dessa gåvor: profetians gåva, gåvan att skilja mellan andar, visdomens och kunskapens gåvor har en större funktion för bevarandet av församlingslivet än någon av de övriga.

Varför har då den gåvan att skilja mellan andar en sådan enorm betydelse? Jo, därför att den griper in på så många områden — den håller församlingen à jour med den andliga situationen — den upplyser församlingen om vilka krafter som opererar — om vilka faror som lurar. —

Gåvan att skilja mellan andar är ofta svår att bära.

Jag tror också att den här gåvan är den som är svårast att bära. Den för bäraren i många svårigheter och in i djupa lidanden. Den stora hopen av troende kan icke se igenom attityder, åthävor etc. De kan icke blicka igenom vilka inspirationskällor som åstadkommer olika synliga ting. Många gånger är det så att då andra ropar halleluja, så känner sig den, som bär den här gåvan, bedrövad och bekymrad och upplever ett lidande i sitt inre utan att kunna redogöra varför. —

Det finns många exempel på hur den här gåvan har åstadkommit just de reaktionerna. Dess bärare har därför blivit missförstådda och hårdhänt behandlade. Många gånger har de faktiskt varit tvungna att fly för att rädda sitt liv. De har burit en gåva som avslöjat att det opererar krafter som de icke kan vara med och uppmuntra.

Vi behöver den här gåvan ibland oss och därför får vi uppmuntra dem som har den och undervisa dem på vilket sätt den ska användas. Det är det vi ska försöka att göra här i dag.

Vad uppgift har då den här gåvan i församlingen? —

Den avslöjar för oss hemligheter på ett trefaldigt sätt. Den griper in både positivt och negativt. Gåvan verkar icke uteslutande i negativ riktning. Den lyfter icke bara fram det som är fel och oriktigt, utan den söker också upp, och kommer människorna till undsättning, som är i behov av hjälp. Den uppenbarar det som finns i människoanden, den avslöjar de andar som är

verksamma i den onda andevärlden och visar för oss olika sidor utav den helige Andes verksamhet.

Gåvan att skilja mellan andar uppenbarar det som finns i människoanden.

Om vi nu börjar med gåvans förhållande till människoanden, så ska vi se i Ordet hur den kan fungera. Vi ska gå till Gamla testamentet. I femtioförsta psalmen möter oss ett underbart Guds ord. Det heter så här: *"Det offer, som behagar Gud, är en förkrossad ande; ett förkrossat och bedrövat hjärta skall du, Gud, icke förakta."* Ps. 51: 19. I Jesaja bok möter oss ett liknande uttryck: *"Himmelen är min tron, och jorden min fotapall; vad för ett hus skulle I då kunna bygga åt mig, och vad för en plats skulle tjäna mig till vilostad? Min hand har ju gjort allt detta, och så har allt detta blivit till, säger HERREN. Men till den skådar jag ned, som är betryckt och har en förkrossad ande, och till den som fruktar för mitt ord."* Jes. 66: 1—3.

Det är viktigast att äga en förkrossad ande. Motsatsen till en hård ande. Man kan säga de starkaste sanningar men sanningen når icke fram, därför att den är framställd i en hård ande. Det är oerhört viktigt att den som förkunnar Ordet har en förkrossad ande.

Vad vill det då säga att äga en förkrossad ande? —

Det är att leva i självkänedom och vara medveten om sin egen oerhörda begränsning men också leva i en sann Gudskänedom. Att ha en förkrossad ande är att aldrig använda Guds ord på ett godtyckligt sätt och att aldrig använda gåvan för andra ändamål än det Gud har avsett med den.

Det kan vara frestelser för gåvornas bärare att uppträda egenmäktigt.

Det här tycker jag på ett alldeles särskilt sätt kommer fram om vi läser om Paulus. Här möter vi en gigant i andevärlden, som lever i just detta tillstånd av förkrosselse. Att leva i självkänedom innebär att leva i syndamedvetande. En förutsättning för att blodet ska vara verksamt och att nåden ska kunna helga och fostra oss, är att vi är medvetna om att vi är syndare — icke var men är syndare. Orsaken till att vi har andligt liv, det är Jesu Kristi nåd. Paulus levde i det här syndamedvetandet. Jag förstår att han hade sådana kriser, så att om vi varit med honom skulle vi blivit förskräckta. Han talar om en speciell sak inför vilken han kände sig absolut utblottad. Fastän han var apostel var han kindpusad av självaste Satan. Han bad Gud tre gånger

Forts. på sid. 14.

VAREN BRINNANDE I ANDEN!

Av Hans Stiern

Jag vill med några rader vittna om hur jag blev andedöpt och hur det sedan blev.

Jag blev frälst 1943 under kriget i Norge. När jag kom hem efter att ha gjort den upplevelsen tog jag fram en Bibel. Då fick jag det ord från Apg. 2: 38, där Petrus säger: "Gören bättring och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse, då skolen I som gåva undfå den helige Ande." —

Jag hade aldrig sett ett bibliskt dop, men det ord som jag fick blev levande för mitt hjärta, tack och lov. Jag var ensam och jag hade fått ett ord som jag ville ha full klarhet över. Jag var i samma ställning som hovmannen som satt och läste Jesaja; jag kände att jag behövde vägledning.

Då gick jag till min församlingsföreståndare och berättade för honom om de ord som jag fått. —

Har du fått det ordet så har du bara att lyda och handla därefter, sade han. Sedan anmälde jag mig till dop i vatten.

Jag började strax bedja en enfaldig bön om Andens dop, förstod att det var nödvändigt. En vecka efter blev jag andedöpt. Tack och lov och pris!

Vilken dag!

Nu blev det en ny sång i mitt hjärta, en bön i ande och kraft, tack och lov.

Men hur blev det med kraften efter några månader? Den avtog. Jag bad nog, men, nu är jag inne på ett ämne som är mycket viktigt: frälst, döpt i vatten och andedöpt, men vad blir det mer? Jag förstod inte att det var mer att få av Guds nåd.

Läs 1 Kor. 12! — Läs hela kapitlet. I sista versen står det: "Men varen ivriga att undfå de nådegåvor som är de största... Och nu vill jag ytterligare visa eder en väg, en övermåttan härlig väg."

Det tog 16 år innan jag vaknade över min ställning. Nu började jag söka uttydningens gåva. En gåva som jag många gånger tänkt på, men som jag inte trodde var för mig, men Guds gränslösa nåd räckte till även här.

Nu vill jag råda dig, som läser mitt vittnesbörd, att söka de andliga gåvorna. Framförallt, var ärlig i ditt sökande och din ställning till Jesus. Var kritisk mot dig själv, granska dig själv och var framförallt ärlig, så kommer du rätt.

Bed till Jesus att du blir bevarad i ande och sanning.

1 Kor. 14: 12—13. "Detta gäller ock för eder, när I ären ivriga att undfå andliga gåvor, så må eder strävan efter att dessa hos eder skola överflöda hava församlingens uppbyggelse till mål. Därför må den som talar tungomål bedja om att han ock må kunna uttyda." Amen.

I samband med Bibelskolans avslutning hålles

STORMÖTEN I FOLKETS HUS KONGRESSHALL

den 11 och 12 november. Se utförlig annons i nästa nummer.

JESUS

är en

underbar

vän

Jesus är en underbar vän, en bättre vän finns inte. Det är Han som frälst mig och renat mig i sitt dyra blod. Jag har

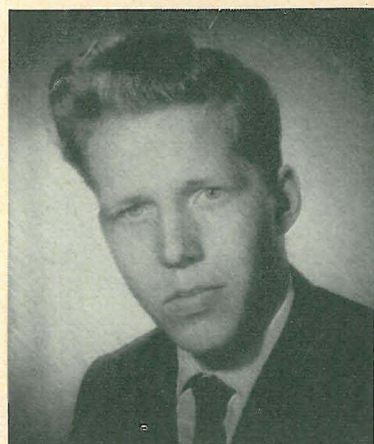
i dopets grav fått begrava den gamla människan och i Hans namn ikläda mig en ny människa.

Du min vän som är ofrälst: vet du att Jesus dog på Golgata just för DIG? Alla våra synder tog Han på sig, alla våra sjukdomar bar Han, Han dog för att du och jag skulle få evigt liv.

Lämna ditt hjärta helt till Jesus!

Gör det nu!

Han skall snart komma tillbaka för att hämta oss som är frälsta, och då är frågan: har du allt klart med Honom? Är du redo att följa med Honom när Han kommer ut på brusten sky för att hämta sina utvalda?

"Söken Herren medan han låter sig finnas."

Fridshälsningar
Eddy Nelson
Älvsjö

Det som denna världens människor mest förundrar sig över hos oss frälsta och särskilt hos ungdomen är denna salighet, som bryter sig ut i lovsång, handklappning och glädjeyttringar av många slag och som har till huvuduppgift att upphöja Jesus, som givit oss en underbar frälsning.

I allmänhet så har man den uppfattningen att frälsningen är något mycket sorgligt och långtråkigt och många ungdomar uttrycker sig att de vill glädja sig först i livet innan de börjar tänka på att lämna sig

Fröjd i Herren är vår starkhet

åt Gud, för då är det slut med all glädje. Men vi som av nåd har fått lämna oss till Jesus och har fått uppleva vad livet med och i Kristus betyder, kan med full glädje instämma att "det är saligt på Jesus få tro."

Många, till och med troende, har den inställningen att visst är det saligt att bli frälst, men så menar man, att det blir slut på saligheten när man varit med en tid, man säger: "Ja visst är det härligt att vara nyfrälst men vänta tills livets svårigheter kommer, då...!"

Ja, jag vill inte förneka att de frälsta har sina prövningar och lidanden och visst kan det förefalla ibland som den glädje frälsningen ger försvinner, men trots allt finns den kvar och man upplever den mitt under svåra prövningar. —

Jag själv har under det sista

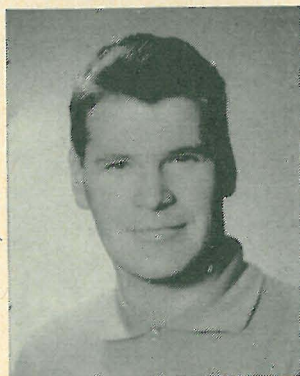
året genomgått svåra prövningar, sjukdom och andlig strid i min ensamhet. Men inte har glädjen i Jesus försvunnit under de svåra stunderna, eller under smärtans och plågornas timma. Mitt hjärta har fröjdats över att trots allt få tillhöra Jesus.

Rätt vad det är så springer denna källa upp och både kropp och själ jublar över Honom som har sagt: "Jag skall vara med eder alla dagar intill tidens ände."

Det är som Ordet säger: "Fröjd i Herren är vår starkhet." Låt våra läppar alltid offra lovets offer till Honom som är vår Frälsare.

Du, min vän, som nu är i svåra prövningar, och tycker att glädjen och friden liksom försvunnit; Sök dig åter till glädjekällan Jesus. Tänk, du är inte ensam i din prövning, du har Jesus med dig och han hjälper dig igenom.

Med Maranatahälsningar
Martti Hyytiäinen
Tvååker

FRÄLSNING *vad är det ?*

När man nämner ordet frälst har många människor mycket märkliga uppfattningar om vad detta ord innebär.

Somliga menar det vara det samma som religiös, alltså att anta en viss religion eller religiös uppfattning.

Andra åter anser det vara något som tar död på all glädje och lycka och gör människan nedstämd och överklig.

Den som har upplevt vad verklig frälsning är, har ett helt annat vittnesbörd.

Frälsning är att mottaga en person, Jesus Kristus, i sitt hjärta. Han är tillvarons enda verkliga livs- och glädjekälla. Han som icke har kommit för

att taga, utan för att ge sig själv till lösen för syndaren genom sin död på korset. Han har

Yngve Stenfelt.

genom sin uppståndelse fört liv och oförgänglighet fram i ljuset.

Hur går det då till att mottaga Jesus i sitt hjärta? frågar du. Svaret finner vi i Guds eget ord i Rom. 10: 13: "Ty var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst."

När du gör denna enkla handling skall du finna hur Gud kommer dig till mötes med sin nåd, förlåter dig dina synder, renar ditt hjärta. Du blir född på nytt till ett levande hopp. Det gamla är förgånget, se något nytt har kommit. Gud väl-signe dig att uppleva frälsningens under i ditt liv.

Fridshälsningar!

Yngve Stenfelt

KONFERENS I ÖREBRO

hålles under

ALLHELGONADAGSHELGEN

den 3—5 november

Fredag 19.30 MÖTE I ÖREBRO ARBETARFÖRENING, Slottsgatan 11

Lördag }
Söndag } 11 fm., 15 och 19 em. MÖTEN I KONSERTHUSET

VITTNEN: Arne Imsen, Ernst Högländer, Rune Gelinder, Carl-Henrik Henriksson, Agne Bark m. fl.

För logi ring: 019/14 10 24

Maranataförsamlingen

"Snart är vi hemma, raskt mot målet det går.

Håll bara ut en liten tid!

När vi är hemma segerkransen vi får,
all kamp och strid är då förbi."

Slutackordet kom från tre unga flickor, som lovprisade Jesus för det verk han hade gjort i deras liv, och sången genljöd som ett motto genom den stora skaran sista kvällen på Tunnelgatan 19 B i Stockholm.

Eftersom alla bänkar hade tagits bort tidigare, och tillräckligt antal stolar ej fanns att få, fick många stå i vestibulen under hela kvällsmötet.

Tankarna gick för många tillbaka till en särskild stund eller tillfällen, då Herren gripit in i deras liv till förnyelse, förkrosselse, frälsning, frigörelse, andedop, kallelse till helig tjänst och en ny vision av Guds verk. Dopet i vatten var för andra den starkaste upplevelsen.

En sak är emellertid säker, att om golvtilljorna vid första bänkraden hade kunnat tala, så hade mycket varit att förtälja. Hit har människor kommit från olika delar av landet och sökt

Herren, hit har gatans folk med brännvinsflaskor på fickan sökt sig fram, här har stora, starka män i sina bästa år fått böja sig inför Herrens mäktiga ande, här har unga kvinnor gråtit ut

Från det sista

UPPBROTT FRÅN

*"Och dessa höllo fast vid
brödragemenskapen, vid b*

ÄR GUD FÖR OSS —

→
Det var
oftast
fullsatt i
Viktoriasalen

←
Från en
brödsbrytelse
1965.

Viktoriasalen.

VIKTORIASALEN

**stlarnas undervisning och
lsbrytelsen och bönerna.”**

Apg. 2:42

sin nöd och synd, här har sjuka och lidande fått förbön och hjälp och här har för otaliga människosjälar varit en uppenbarelsens plats och ett hemvist för glädje och lovprisning.

Från plattformen med det österländska tempelmotivet som bakgrund har Ordet gått ut, tändande, brinnande appeller, enkla men kraftiga vittnesbörd om personliga upplevelser och de predikningar, som har åstadkommit en vånda i folksjälén, ett Maranata-rop, som har genljudit i båda öronen, både på dem som vill höra och inte vill höra. Ordet har bevisat sig bära en inneboende livskraft, som har sprängt både religiösa system och otrosberg — så att varför skulle ett vanligt hus kunna bestå? —

Den församling, som har stått trogen den himmelska synen i en till det yttre ful och trist lokal vandrar nu som trons gamla folk vidare mot okända öden, och Sven Lidmans ord: "Det är bättre att leva på en våg, än att ha sitt på det torra" stämmer väl in just nu.

Grävskeporna bryter fram mot vår kära Viktoriasal-segersal, men Guds församling tågar vidare. Och för all den nåd vi fått uppleva, ger vi Jesus — vår Konung och Herre — lovet, priset och äran.

Gun Swärd

VEM KAN DÅ VARA EMOT OSS?

→
Här går man
en segermarsch
runt lokalen
under jubel
och sång.

Herrnhutismen en väckelse inom kyrkan i Sverige

Den herrnhutiska väckelsen blev i Sverige trots motstånd från den ortodoxa kyrkoledningen en inomkyrklig rörelse. —

Under ett helt sekel gjorde den dock ett mycket starkt andligt inflytande gäl-

På det gods i Sachsen som greve N. L. Zinzendorf upplåtit för sådana evangeliskt troende vilka var på flykt undan den katolska kyrkan fanns olika slag av kristna bekännare. —

Där fanns de familjer som utgjorde resterna av den gamla mähriska brödrakyrkan — reformationskyrkan före Luther. Johan Huss, vilken av katolikerna brändes på bål 1415, är en av denna kyrkas mest kända personer. "Brödrakyrkan" utplånades i yttre mening i och med blodbadet i Prag 1621. — Men där i Herrnhut, på det Zinzendorfska godset, hade inte bara resterna av denna kyrka utan också andra kristna, vilka av olika orsaker kommit i konflikt med den mäktiga katolska kyrkan, funnit en fristad.

● ● ●

Alla ägde de en allvarlig tro på Gud — och en tro som bringat dem till stora upppoffringar. På grund av meningsskiljaktigheter i läro- och principfrågor uppstod dock snart djugående partisöndringar bland dem. De fick allt svårare att komma överens — broderskärleken fattades. Följden blev oro och förvirring, splittring och strid. Medvetandet att man i den katolska kyrkan och i hennes falska frälsningsläror hade en gemensam fiende, var ej nog för att i längden hålla dem tillsammans. —

Genom ett mäktigt Guds ingripande kom dock en ändring till stånd. Det skedde vid den beryktade brödsbrytelsen den 13 aug. 1727 i Bertheldorfs kyrka. —

Det mänskliga redskapet var greve Zinzendorf. Han tog ledigt från sin justitierådstjänst i Dresden, reste till Herrnhut och samtalade med var och en personligen för att väcka dem till besinning. Genom denna nitiska och personliga självård förde han dem alla snart dithän att de var och en ödmjukade sig inför Gud, erkände sig vara syndare och i behov av förlåtelse. Som en bekräftelse på sitt ändrade sinne ville de sedan gemensamt fira Herrens måltid. —

Redan på vägen till denna högtid förnams att något särskilt var på färde: gamla ovänner grät i varandras armar och man bad varandra om förlåtelse.

Vid själva brödsbrytelsen skedde sedan ett mäktigt nedslag av Guds kraft. Djupt gripna smälte de alla samman och uppfylldes av den Helige Ande och av kärlek till varandra. —

Nu blev det klart för dem att det viktigaste icke var, att de var och en höll fast vid sin speciella lärouppfattning, utan att de var förenade i kärlek till Jesus som givit sitt liv och blod för dem alla. De fick också en ny drivkraft för sin verksamhet — KÄRLEKEN TILL JESUS — och en ny grundval för sitt samliv — KÄRLEKEN TILL VARANDRA.

● ● ●

Med på denna högtid var också en svensk adelsman — assessor Carl Henrik Grundelstierna. Han hade under en resa i Tyskland sammanträffat med Zinzendorf, följt honom till Herrnhut, varit med om hela den ovan skildrade krisen där och upplevt starkt det som skedde, då Guds Ande utgöts vid brödsbrytelsen. —

Efter att med iver en tid tagit del i det nu rika andliga livet på Herrnhut återvände han med väckelsens eld tänd i sitt inre till Sverige, där det andliga livet nu, i många stycken, långt ifrån var vad det borde. —

Helt naturligt gick stridens vågor fortfarande höga mellan den lutherskt ortodoxa kyrkan och pietismens representanter. Men pietisterna var också av djupa meningsskiljaktigheter inbördes splittrade i olika läger som bekämpade varandra. Där fanns ett separatistiskt läger som radikalt brutit all gemenskap med kyrkan — de s. k. "gråkoltarna" med Erik Rosén i spetsen. Där fanns "lagiskt" stränga och "evangeliskt" frigjorda grupper. Där fanns — och dessa var väl de flesta till antalet — de s. k. dippelianerna med sin starke ledare C. M. von Strokirch. —

lande på det religiösa livet i vårt land. Ända fram i vår egen tid kan man säga att det är på herrnbutarnas gamla marker de stora folkväckelserna ständigt hämtat sina rikaste skördar. —

Man frågar sig dock, säger ANDERS B. ANDERSSON i detta sjunde avsnitt i artikelserien om de andliga livs-

rörelserna, om inte resultaten varit oändligt mycket större om de ledande personerna i denna väckelse, istället för att envist fasthålla sina kyrkliga intentioner, under de mäktiga genombrottsåren radikalt brutit med den kyrka, som varit både denna och alla andra andliga livsrörelsens bittraste

motståndare, och vars falska frälsningsläror de ändå bekämpade? —

Helt säkert skulle herrnbutarna med sitt då så starka inflytande kunnat medverka till konventikelplakatets omedelbara upphävande och så öppnat vägen helt för evangelium ut till de hungerande skarorna.

Det hade skett här — vilket alltid blir fallet då strider i läro- och principfrågor blir brödrafejder som upptager sinnena och skapar köttsliga aggressioner — det inre, andliga livet hade blivit totalt utarmat. Andens skygga duva hade lyft sin vinge, det innerliga förhållandet till Jesus Kristus hade svalnat och av en värmande brödrakärlek fanns kvar endast en torr och steril åsikts-gemenskap. —

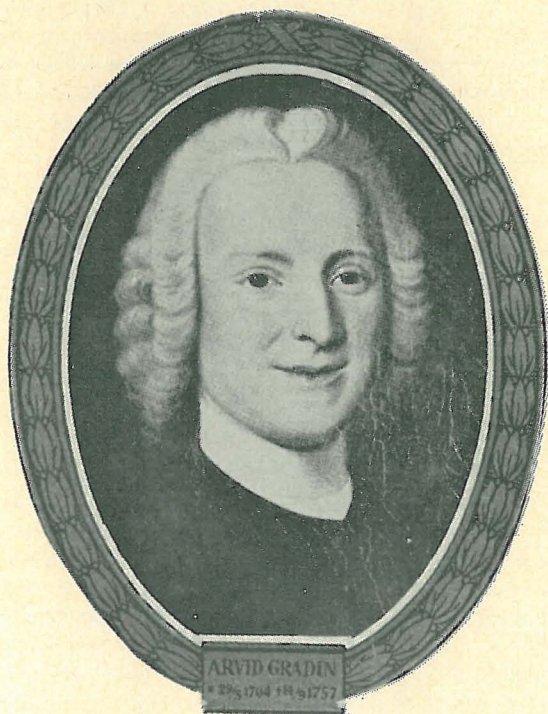
Efter Grundelstierna fann också andra herrhutska bröder snart vägen till vårt land. Julafton 1731 anlände de två första och började genast att ta livlig del i det religiösa livet. Olhamra gård, som var Grundelstiernas egendom, blev snart ett andligt centrum för deras verksamhet bland de troende i Stockholm. I maj 1734 kom ytterligare två — en timmerman och en skomakare. Liksom Paulus försörjde de sig med sitt hantverk medan de verkade bland pietisterna, vilka "ej förstodo vad den levande Kristi församling är", som de rapporterade till Herrnhut. —

Dessa fyra åtföljdes snart av många, många andra. Det var oftast enkla olärda män, hantverkare och yrkesarbetare av olika slag. I de flesta fall var de svenskar till börd och sändes nu som ett slags resepredikanter tillbaka till sitt gamla hemland.

"De skulle", som det heter i en rundskrivelse från Herrnhut, "icke predika utan trösta, förmana och hjälpa... De skulle icke tänka på att uträtta stora ting. Det är trohet, som man begär av dem". —

Det är rörande att läsa om den möda och innerliga nit dessa enkla Herrens tjänare visade. Att de genom det s. k. konventikelplakatet hindrades att hålla offentliga sammankomster avskräckte dem ej. Ofta kunde de sitta i timmar, ja, hela dygn och lyssna till en enda människas bekymmer och frågor, undervisa, vägleda, bedja och ofta också ge det förlösande ordet. —

Under sina färder i de svenska bygderna fick

Arvid Gradin.

de ofta också uthärda påfrestande fysiska strapatser. I ur och skur hade de att färdas på långa och oländiga vägar sittande på en skranglig kärra — ofta drog de själva också en kärra med sina förnödenheter. Härtill kom att de ofta möttes av ovilja och misstänksamhet, inte minst från prästernas sida. —

Även om man inte kan tala om ett genombrott för den herrhutska väckelsen förrän slutet av 1740-talet är det dock icke tvivel om, att det

Forts. på sid. 17.

PRÖVEN ANDARNA.

Forts. fr. sid. 6.

att han skulle bli befriad från de här tingen, men fick besked om att Guds kraft fullkomnas i svaghet och att nåden skulle vara honom nog. Han säger också: *"Jag uppträdde hos eder i svaghet och med fruktan och mycken bävan."* Här har du en förkrossad ande.

Han hade förutsättningar att kunna använda sig av den naturliga utrustning han ägde och på det viset bygga upp ett verk, men han avstod från allt detta. Han gjorde också klart för vännerna i Tessalonika att han aldrig hade använt sig av den myndighet som egentligen var honom självskriven och som tillhörde hans apostlaämbete. Han säger: *"Ej heller hava vi sökt pris av människor, vare sig av eder eller av andra, fastän vi som Kristi apostlar väl hade kunnat uppträda med myndighet. Tvärtom hava vi visat oss milda bland eder, såsom när en moder omhuldar sina späda barn."*

Under det att Paulus arbetade i Tessalonika, så var han fri från alla orena motiv. *"Ty vad vi tala till tröst och förmaning, det har icke sin grund i villfarelse eller i orent uppsåt ej heller sker det med svek."*

O, vilket vittnesbörd!

I hans förkunnelse fanns det heller inget publiktfrieri. Han lade fram den enkla sanningen om Jesus Kristus, om synd och nåd, utan att på något sätt låta sig påverkas av opinionen. Ingen-ting fick bli en förevändning för att bereda honom själv vinning. Lägg märke till att han säger, att han utnyttjade heller icke den auktoritet som han i kraft av sitt apostlaämbete ägde. Här möter du den förkrosselsens och ödmjukhetens ande, som har en enda avsikt, att förhärliga den store, underbara Jesus. Inga biavsikter eller spekulationer, utan han har gjort upp räkningen med hela sitt eget liv och kommit fram till att allt är som ett avskräde: människogunst, prestige, ära, allt mänskligt. —

Tänk att få känna ett budskap utan bismak, men ett budskap som ger mersmak, så att människor upplever att de icke på något sätt är exploaterade, utnyttjade! Med ett förkrossat hjärta är budskapet inte ett medel till att bereda personlig framgång, karriär eller vinning.

Jag tror också att församlingen är på väg att komma fram till det här; till det rena och obesmittade evangelium som inte har något av bismak, men ger mersmak till sann kunskap om Jesus — behöver vi inte det? —

Vi skulle kunna tala mer om den förkrossade

anden, hur den aldrig träder fram med några själviska anspråk, vare sig på det ena eller andra området, utan har ett enda mål: att förverkliga en gudomlig plan. Paulus säger att han hade det på det här sättet, att han levde i det här, icke som en tillfällighet, utan som ett bestående tillstånd. Han säger: *"Dock anser jag mitt liv icke vara av något värde för mig själv om jag blott får väl fullborda mitt lopp och vad som hör till det ämbete jag har mottagit av Herren Jesus: att vittna om Guds nåds evangelium."* —

Då är man bara färdig med sig själv. —

Kan du stryka under detta för din egen del?

Vad är det då som leder fram till denna förkrosselse? —

Det framgår av Guds ord att det är två saker. — Det första är erfarenheterna, inte de sällsamma upplevelserna med Kristus allenast, utan erfarenheterna av ett personligt misslyckande. Det kan vi läsa om i Romarbrevets sjunde kapitel. I de sex tidigare kapitlen har han talat om hur man ska frälsas från allt det onda; från synden i individuell och kollektiv mening, och han har talat om de underbara försoningsmedel Gud har ställt fram, blodet och vattnet, och att vi ska växa samman med Kristus. Så kommer plötsligt det sjunde kapitlet. Där är inte längre bara fråga om att vi ska frälsas från det onda, utan frälsas även från det vi menar är gott. Lägg märke till att det är en man med ambitioner att göra allt det goda, men han konfronteras med en lag som bor i hans väsen — syndens och dödens lag. Där är det icke fråga om i första hand vad vi icke skall göra utan där är fråga om den positiva sidan av lagen — vad lagen säger att vi ska göra. Han har mött Guds lag och nu vill han, eftersom den nya naturen är född i hans inre förverkliga Guds lag, och så börjar då hans strävanden. Då upplever han att han saknar resurserna och avslutningen på hela denna process är detta, att han måste utbrista: *"I mig bor intet gott."* Då får han uppleva, att han inte bara dött bort från synden och en syndig natur, utan han har också dött bort från lagen och kommit in i ett tillstånd där en annan lag är gällande — frihetens lag. Denna människa som nytt totalt utblottad och färdig med sig själv utbrister *"I mig bor intet gott"*, utbrister sedan i det åttonde kapitlet: *"Så finns nu ingen fördömelse för dem som äro i Kristus Jesus. Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri ifrån syndens och dödens lag."* —

Vi blir alltså inte håglösa, då vi upplever vårt eget misslyckande, men vi kommer in i ett nytt rike där en annan lag är gällande — trons område där frihetens lag råder. Då upplever vi, att

det icke är vi som ska göra de gärningar vilka ger oss gemenskap med Gud. De äro redan gjorda i Kristus. Vår uppgift är att vara i Honom, vandra i Anden och i Ordet.

Jag tror att det är kolossalt viktigt att vi får vara med om denna uppgörelse med oss själva. Har du varit med om den? Har du sett hela ditt liv som en enda stor spillra, där ingenting finns i dig själv som kvalificerar dig för Gudsgemenskap. Då du upptäcker att du ingenting har i din naturliga utrustning som kvalificerar dig för tjänst för Gud, då kommer det till dig i Kristus Jesus som en fri gåva, och det enda du har att göra är att ta emot. När vi haft den har uppgörelsen med oss själva, då är det slut med kraven. Då ställer vi icke heller krav på människorna, den som har *"fått mycket förlåtet han älskar mycket"*.

Människoanden representerar alltså de här två tingen: hårdhet eller förkrosselse. Däremellan finns det också en hel mängd av olika ting som vill göra sig påminda.

Vi kan läsa om hur gåvan att skilja mellan andar fungerade hos Jesus.

Ett förunderligt mirakel har inträffat. En lam man har blivit helbräddagjord. Den lame mannen bars dit av fyra män och de lyfte ner mannen framför Jesus. Knorriska fariseer var också där. *"Jesus förnam deras tankar och svarade och sade till dem: 'Vad är det i tänken i edra hjärtan?'"*

Det här mötet hade en speciell karaktär, olika människor, olika utgångspunkter. Där fanns publikaner, syndare, skriftlärde och fariseer. Inför det Jesus gjorde reagerade människorna olika. Den ene lovade Gud och den andre ville snärja, nagelfara och angripa. Det är en mycket vanlig företeelse. Om denna vränga ande, som dessa skriftlärda representerade, skulle få fäste i människorna så skulle alla kanaler täppas igen och icke ens Jesus skulle kunna göra något.

Det gäller för oss, att liksom Jesus gjorde, kunna möta människornas tankar innan de är uttalade. Här har vi uppgiften för andebedomningens gåva. Att kunna möta människornas tankar och driva tillbaka vrånghet, knorriskhet, ondskan och elakhet. Tänk i våra väckelsemöten och andra möten där människor kommer in, ställer frågor, kritiserar, bedömer och fördömer! Då vill den helige Ande verka så att de människorna utan att ha meddelat sig med någon, tas redan i sina tankar. Deras tankefunder tages tillfånga och blir lagda under Kristi herravälde och kommer in under trons lydning. —

Tror ni att detta är möjligt? Gud vill på detta

Nu endast från Midnattsropet

HELA DE SJUKA

Av T. L. Osborn

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Vem är T. L. OSBORN?. — Hur många vill Gud bota från sjukdomar?. — Helbräddagörelse för alla. — Grundlag för tron. — Varför blir då icke flera helbräddagjorda? — Att bedja Fadern i Jesu namn. — Om två av eder komma överens. — Äldstebrödernas smörjelse med olja. — Handpåläggning. — Bruket av smörjelsedukar. — Grunden för den oryggliga tron. — Se på ordet. — Trons natur. — Några obibliska tolkningar. — Trons bön. — Är då tron nödvändig för helbräddagörelse? — Den viktiga bekännelsen. — Frihetens proklamation. — Satans nederlag. — Kraften i Guds ord. — Bekännelsen medför ägandet. — Tron är vår rättfärdighet. — Trons tal. — Hur man kan förlora sin helbräddagörelse. — De tre vittnena. — Introduktion genom fru Osborn. — Skriftläsning. — Vad är onda andar. — Demonernas manifestationer. — När plågorna börjar. — Är sjukdom välsignelse eller förbannelse? — Den troendes auktoritet. — De kristna och sjukdomen. — Trons fiender. — Något du icke bör göra. — Guds ords kraft. — Tre frågor kring Paulus törntagg. — Reflektioner kring Paulus törntagg. — Sju namn på vår återlösare. — Mitt mest betydelsefulla budskap om helbräddagörelse. — Ett hundra gudomliga helbräddagörelsefakta. — Då Gud talade till mig. — Resultaten. — Inbjudan. — Vad är en verklig kristen — Vägen till frälsning. — Hur du skall bli en lycklig kristen. — Dopet i vatten. — Sju ting att minnas. — Bönen om helbräddagörelse.

208 sidor. Pris inb. 12: 50, häft. 9: 50

Klipp här

Till MIDNATTSROPET

Surbrunnsgatan 60, Stockholm VA.

Sänd mig mot postförskott T. L. Osborns bok Hela de sjuka. Inb. häft. (Stryk det ej önskade).

Namn:

Bostadsadress:

Poststation:

sätt leda oss in i det förhållandet att människor bemöts så att de går ifrån våra möten utan vapen. De måste bara konstatera att Herren bor ibland dem. Detta är uppenbarelsens ljus.

En del kanske tycker att det här är alldeles för mycket begärt. Att människor skall fångas redan i det stadiet! Men så är Guds vilja. Han vill att vi ska ta deras tankar, de onda tankarna, de elaka tankarna tillfånga, och helt enkelt göra klart för dem med Guds ord vad det är frågan om. Först avslöjas tankarna och sedan följer manifestationen. Det finns kraft och myndighet i evangelium. När man börjar röra sig på det här området — trons område — så finner man att det fungerar, ära vare Gud.

Det är naturligtvis inte alla människor förunnat att ha den här gåvan. Den helige Ande har någon eller några som äger andebedömningens gåva och en profetisk gåva och så sätts gåvorna i verksamhet och människorna avslöjas. Det är ingen religiös teater vi bedriver. Det är verkligheter som Gud vill leda oss in i. —

Det finns också en positiv sida här. Det kan vara människor som äger något gudomligt i sitt inre, som icke har blivit förlöst, det har vi också exempel på. Vi ska gå till Apg. 14: 8—10. *"I Lystra fanns nu en man, som satt där oförmögen att bruka sina fötter, ty allt ifrån sin moders liv hade han varit ofärdig och hade aldrig kunnat gå. Denne hörde på, när Paulus talade. Och då Paulus fäste sina ögon på honom och såg, att han hade tro, så att han kunde bli botad, sade han med hög röst: 'Res dig upp och stå på dina fötter' Då sprang mannen upp och begynte gå."*

Det är inte nog med att man ser det onda i människornas inre. Man ser också det Gud lagt ner och vad Ordet har verkat. Man ser att en människa har tro så att hon kan bli botad.

Det här är ett område där Gud verkligen behöver utrusta oss.

Väldigt mycket av den exercis, som vi har i våra möten är onödig. Den tillhör kanske ett övergångsstadium. Jag vill därmed icke på något

sätt sätta en obrukbarhetsstämpel över det vi varit med om. Jag tackar Gud för erfarenheterna som ligger bakom. Jag tackar Gud för frigörelsen, jag tackar Gud för trons Ande som har verkat! Men jag tror att Gud nu vill leda oss ett steg längre, så att det blir klart för oss att Gud har i församlingen lagt ner gåvor. Dessa gåvor är givna till församlingens upprättelse.

Det är helt givet att en tjänst måste bäras upp av en gåva, men det är icke bara tjänsternas bärare som har gåvor. Gåvorna finns nerlagda i församlingen.

I morse när jag tänkte på det här kom ordet inför mig: *"Åt var och en någon särskild gåva."*

Är det inte fantastiskt?

För att man ska kunna fungera i en speciell andlig uppgift!

Istället för den här exercisen, där vi behandlar människor i massa! "Kom fram alla som vill ha förbön" säger vi, och vi gör rätt då vi handlar i tro. Men det finns ett tillvägagångssätt som är effektivare än det här. Det är när andebedömningens gåva är verksam så att man tar ut dem som har tro, men kanske inte själva är så företagsamma. Där sitter behovets barn i församlingen. Så verkar då den här gåvan i förening med helbrägdagörelsens gåva.

Tror ni att det här är utopiskt? Är det här för svårt för Gud? Kan vi uppleva det så här? —

Jag vill inte påstå att alla som är här i dag har tro, men Herren vet vilka som har tro. Det är ingen dom att säga till en människa att hon inte har tro till det ena eller andra. Men Herren verkar genom Ordet och så småningom är tron där.

Den positiva sidan av den här gåvan, är att man alltså inte bara avslöjar det onda, men också uppenbarar det som Gud har verkat med sitt eget nådeord. Om det här blir uppenbart för oss, så ska också resultatet bli att många fler blir hjälpta. —

KLIPP HÄR! —

Till MIDNATTSROPET, Surbrunnsgatan 60, Stockholm VA
Tel. 32 80 02

Jag är villig att bli ombud för MIDNATTSROPET och rekviderar härmed ex. av senaste nr samt samma antal av kommande nr tills jag meddelar ändring. Jag redovisar varje månad.

Namn:

Bostad:

Postadress:

Vad du får:

- erfara glädjen av att vara i aktivt arbete för Kristus;
- en stimulerande kontakt med olika människor och rika tillfällen till själavinnande;
- för Dina omkostnader 50 öre för varje sålt exemplar.

HERRNHUTARNA.

Forts. fr. sid. 13.

framförallt var dessa enkla bröders verksamhet, som beredde mark för väckelsen i vårt land.

Naturligtvis fann väckelsen också andra vägar hit.

Ett kort besök av greve Zinzendorf i Skåne 1735, var ej utan betydelse.

Regeringen befarade att han kom för att sprida sina villoläror i riket, varför man genast sände en utvisningsorder till landshövdingarna i Malmöhus och Kristianstads län. Den var dock onödig, ty Zinzendorf hade endast vid en hemresa från Köpenhamn valt den snabbare förbindelsen med postjakten från Ystad till Stralsund, som nu på grund av storm kom att ligga stilla en vecka i Sverige.

Men vad han ej denne brinnande själ med på dessa dagar! —

I Malmö besökte han två präster där han också uppmanade den ene att taga emot Guds rike såsom ett barn. — I Lund sökte han upp biskopen och gav honom den mycket befogade uppmaningen att ej förfölja Guds barn. — Med anledning av utvisningsordern skrev han också ett personligt brev till kung Fredrik I där han omvittnade och redogjorde för sin personliga upplevelse av Jesus Kristus. —

Mycket stor betydelse för väckelsens genombrrott kan tillskrivas ett besök av Arvid Gradin åren 1741—1742, som då tillsammans med en före detta krukmakare sändes hit för att effektivt söka att bemöta alla de falska beskyllningar, som vid denna tid av de ortodoxa ivrarna riktades mot de herrnhutska bröderna. —

Arvid Gradin hade en gång varit docent vid Uppsala universitet. Otillfredsställd med sitt eget andliga liv hade han under sitt sökande kommit till Herrnhut, där han genom de enkla brödernas vittnesbörd funnit friden i "Jesu sår" och vila för sitt oroliga hjärta i "Frälsarens uppstungna sida." — Gradin blev snart, på grund av sin djupa gudsfruktan, ödmjuka vandel och stora lärdom en av Zinzendorfs närmaste medarbetare.

Vid sin ankomst till Sverige lyckades han genast att få företräde hos ärkebiskopen och hos pastor primarius i Stockholm, vilken senare lät honom predika i själva Storkyrkan och i närvaro av ett 20-tal präster. Han predikade också i andra stockholmskyrkor under stort tillopp av åhörare. Som ett synligt resultat av dessa predikningar hölls en stor kärleksmåltid på Kungsholmen där Gradin delade upp den nu stora skaran av bröder i bönekretsar med 6 à 7 i varje, som sedan på

bestämda tider kom tillsammans för bibelstudium, bön och inbördes uppbyggelse. Dessa bönekretsar blev väckelsens eldhärdar i Stockholm. En av dessa bönekretsledare var Johan Holmberg som samlade och utgav den första delen av Sions sånger, vilken sångbok redan på 1740-talet spriddes i 18.000 exemplar och mäktigt bidrog till att främja rörelsen. —

Gradin företog också en resa genom hela Sverige då bönekretsar upprättades på plats efter plats. Hos kyrkoherde Tengbom i Främmestad stannade han i två månader där han predikade till ett så stort tillopp av åhörare, att han ofta hade svårt att tränga sig upp i predikstolen. "Det var en stor rörelse bland dem och en glädje att se huru de gråto och pådo om nåden i blodet" skriver han i sin dagbok. I Främmestad fördes 500 själar till en levande tro på Jesus, d. v. s. så gott som hela socknen. Liknande väckelser började nu också på flera andra platser i Västergötland. —

Om väckelsen i Stockholm på våren 1743 skriver rektorn i Storskolan, Thore Odhelius: "Här i Stockholm bliva själar hoptals väckta och kommer den ene efter den andre till nåd och till det saliga syndareskapet. Vi äro i stor välsignelse tillsammans med varandra..." —

Herrnhutarnas varma, kristocentriska förkunnelse om synd och nåd skilde sig från det mesta som vid denna tid bjöds från predikstolarna. De trosfrimodiga vittnesbörden om frälsning i Lamets blod chockerade, men förlöste också. Människorna lyssnade, väcktes, trodde och upplevde försoningens hemlighet, visshet, en stor frimodighet och en jublande glädje. —

En herrnhutare från denna första tid har beaktande sagt: "Att vara en kristen — det betydde för en gammal kyrkokristen en självklar vanesak, för en pietist ett lagiskt tvång, men för en herrnhutare var det en glädje."

Vi har här sett att den Herrnhutiska väckelsen icke antog separatistiska former i vårt land. Trots upprättandet av enskilda bönekretsar och ständiga trakasserier från den svenska kyrkoledningen bröt man ändock ej definitivt gemenskapen med kyrkan. —

Den sammansmältning som de troende upplevt som ett Guds eget ingripande efter de djupa meningsskiljaktigheterna i Herrnhut, var något som överallt skulle upprepas, menade man. —

De herrnhutska bröderna sökte därför alltid först komma i förbindelse med församlingsprästen. De väckta skulle framförallt gagna det inhemska kyrkolivet. Det var aldrig heller Zinzendorfs mening att bilda något nytt kyrkosamfund.

"Vår önskan är", sade han, "att vinna själar för Lammet och motverka all splittring bland de troende." —

Det var alltså inomkyrkliga väckelser som Zinzendorf ville åstadkomma. Dessa hans intentioner ville man också infria på svensk botten genom att göra herrnhutism till en samlande och försonande faktor i svenskt kyrkoliv. Det spänningsförhållande som rådde mellan den ortodoxa kyrkoledningen och pietisterna ville man överbrygga. —

Den svenska herrnhutismen har också alltsedan velat vara förbunden med kyrkan. —

Man kan fråga sig: Hur många levande och verksamma, evangeliska brödräfsamlingar skulle det inte funnits i vårt land i dag, om man under väckelsens genombrottsradikal brutit med den kyrka som alltid varit de andliga livs- rörelsernas uppenbara fiende? På goda grunder kan man tro att frukterna av väckelsen då varit mycket rikare.

Det är dock helt uppenbart att den herrnhutiska väckelsen utövat ett oerhört starkt inflytande på den andliga utvecklingen i vårt land. Kyrkohistorikern professor Hilding Pleijel säger: "Man förstår helt enkelt inte 1800-talets svenska kyrkohistoria om man icke tager hänsyn till herrnhutismens tidigare insats." —

Medvetet eller omedvetet finns i alla senare svenska väckelserörelser ett arv från Herrnhut. Inte minst i predikospråket och sångerna. Lyssna till C. O. Rosenius då han sjunger "Följ mig huldaste uppstungna sida" eller till Lewi Pethrus sång "En fristad jag funnit i Frälsarens sår" eller till Agne Barks "Jag får bo i hans helande sår", så är det faktiskt herrnhutisk påverkan som kommer i dagen. —

Utan tvivel är det också sant, vad någon sagt, att det var på den herrnhutiska väckelsens gamla marker som 1800-talets stora folkväckelser hämtade sina rikaste skördar.

VARFÖR TIGER DAGEN? *Forts. fr. sid. 3.*

företrädare, utan att de förlöjligade ges minsta chans bemöta utgjutelserna. Ty åtminstone en av dessa ofostrade uppkomlingar har varit otill- låtet stygg i anfallen mot det korruperade system bl. a. tidningen Dagen genom maktfull- komlighet och godtycke varit med om att skapa. *Formen* för denna troligen fullt berättigade kritik stämplades som ofin och anstötlig. Det var tydligen ett övertygande argument. I varje fall räckte det till att placera munkorg på predikan- ter och redaktörer. *Innehållet* har däremot icke kunnat tillbakavisas lika lätt, ty det har tillfullo bekräftats genom tidens och utvecklingens omilda behandling.

Dock! Maranata skulle till varje pris spolas från Dagens spalter. Kyrkopolitiken krävde det och med en tafatt teologis hjälp redovisades in- tern många fromma skäl för en avvisande attityd.

Under samma tid satsade Dagen hela sin kapa-

citet på moralismen i en annan religiös-politisk nymodighet i svenskt samhällsliv. —

Politisk kverulans, moraliskt svärmod och reli- giös vantro modell KDS backades upp såsom tidens lovande *kristna* alternativ av Dagens che- f-redaktör och ansvarige utgivare. Uppvaknandet måste ha varit tillräckligt för alla de pingst- vänner, vilka i panik rände till valurnorna för att frälsa samhället. Gud vare lov för att röst- siffrorna fick många att nyktra till ganska snart. För Dagen tog det några år.

De himlastormande samhällsreformatörerna är redan förbrukade. På Dagens redaktion tycks de hårdföra skriftställarna ha avlösts av gråtmilda. Redaktionen har kostymerats om med akademisk elegans och smilar upp sig som den mjuka linjens talesmän. Det är rörande att bevittna tövädret. Männe det skall räcka till för att tina upp och skölja bort skrymteriet?

Arne Imsen

KONFERENS I EDSBYN UNDER ALLHELGONADAGSHELGEN

Lokal: REALSKOLANS AULA

Mötestider: Fredag kl. 20.00, Lördag kl. 15.00 och 20.00, Söndag kl. 15.00 och 20.00

DONALD BERGAGÅRD och ERIK G. ERIKSSON

Maranataförsamlingen i Edsbyn

Evangelii Center

Fack 200 24 — BORLÄNGE 2 — Tel. 0243/105 95 Postgiro 125 99

MEP 5. Kurt Petersén och Roland Lundgren sjunger duett Ett härligt hem. Donald Berggård och Torvid Pedersen sjunger En sång har jag mottagit från Himlen. Maran-ATA musiken från Oslo sjunger Guds slag pågår.

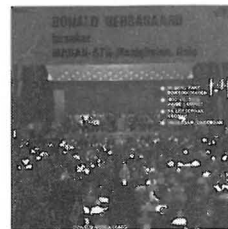
NYHETER

HEP 264. Bosse Andersson sjunger fyra sånger: Den gamla sången/Möt mig, o Gud/Jublande, sjungande går jag/Striden på jorden ej evig skall vara.

MRM 50. Bosse Andersson sjunger Nere i dalen/Jesus min törnkrönta Konung/Främlingsland/I Himmels land.

MEP 6. Donald Berggård sjunger Vi skall fara bortom månen/På löftenas vagnar/Underbar, underbar. Tillammans med Maran-ata-sångarna i Oslo sjunger Donald Berggård Jag vill evigt pris Lammet.

Beställ redan
NU!
25 st.
NYA
sångblad
med
noter
strax
färdiga.
Pris 12: 50.

EVANGELISATIONS OFFENSIV

Vi sänder gratis av oss uttagna gramfonoskivor till dina vänner och bekanta samt till anstalter, ungdomsgårdar, fängelser eller dit du önskar nå med evangelium. Sänd oss namn och adresser i dag. Vill du sända oss en gåva för porton och exp.-kostnader är vi tacksamma.
BUDSKAPET HASTAR! VI MÅSTE NÅ ALLA!

BESTÄLLNINGSKUPONG

Härmed beställes att sändas mot postförskott:

För att ge Er tillfälle för effektivisering av Ert självinnar-när har vi beslutat att ge Er ett specialerbjudande: Vid köp av 3 st. gramfonoskivor erhåller Ni 1 st. av oss uttagen gramfonoskiva gratis. Vid köp av 5 st. gramfonoskivor erhåller Ni 2 st. skivor gratis, som Ni i Er tur kan evangelisera med.

Namn:

Postadress:

..... st. skivor nr
(5 st. fraktfritt)

..... st. 25 st. nya sångblad à 12: 50.

..... Hela skivserien, 40 st., 400:— + oms. och porto, mot avbetalning 25:— per månad.

Bostad (Box/Gata):

Telefon:

Kupongen insändes till EVANGELII-CENTER, Fack 20024, Borlänge 2. Tel. 0243/105 95. Postgiro 125 99. Jag vill sprida MARANATA-budskapet vidare och beställer en skivserie. Jag betalar 25:— per månad tills full betalning erlagts. (När jag erhåller samtliga skivor löser jag dem med 25:—.)

Den avgörande frågan

"En ung man från en av de västra staterna i USA förlorade vid ett tillfälle besinningen under kortspel. Han som tidigare aldrig varit i konflikt med lagen sköt ned sin motspelare. Efter att i vederbörlig ordning ha rannsakats dömdes han till döden genom hängning.

På grund av det klanderfria liv han tidigare hade levat skrev hans släktingar och vänner under en nådeansökan. Det syntes som om alla var villiga att skriva under. Snart hörde man om saken i andra städer och byar, och folk på alla platser i staten skrev villigt under sina namn.

Man sände petitionen till guvernören, som var en kristen. Tårar kom i hans ögon när han såg den stora korgen med fulltecknade skrivark. Han beslöt sig för att ge den unge mannen nåd. Han signerade den värdefulla handlingen, stoppade den i fickan, och klädd i prästdräkt gick han till fängelset.

När han öppnade dörren till den dödsdömdes cell, rusade den unge mannen mot honom och ropade:

— Ut härifrån! Jag vill inte se er. Det har varit sju stycken här tidigare. Jag fick nog av religionen hemma.

— Vänta ett ögonblick, unge man, sade guvernören. Jag har något att meddela er. Låt mig tala med er.

— Hör på! svarade den unge mannen fylld av vrede. Om ni inte går härifrån omedelbart, kommer jag att kalla på vakten och be honom föra ut er.

— Unge man! utropade guvernören. Jag har de allra bästa nyheter till er. Vill ni inte låta mig tala om dem?

— Hörde ni inte vad jag sade? svarade fången. Om ni inte strax lämnar mig, kommer jag att kalla på vakten.

— Nåväl, sade guvernören och gick med sorgset hjärta. Om en liten stund kom fångvaktaren.

— Jag såg att ni hade besök av guvernören.

— Vad! ropade fången. Var det guvernören som var här klädd i prästdräkt?

— Ja, det var han, svarade vakten. Och han hade ett frihetsbrev för er i sin ficka. Men ni ville inte lyssna till honom.

— Låt mig få penna, bläck och papper! bad fången.

Sedan satte han sig ned och skrev ett brev till guvernören och bad om tillgift.

När guvernören mottog brevet, vände han på det och skrev på baksidan: "Inte längre intresserad i denna sak."

Dagen kom när den unge mannen skulle avrättas.

— Är det något ni önskar säga, innan ni dör? frågade man honom.

— Ja, svarade han. Tala om för Amerikas unga män, att jag inte dog för mitt brott. Jag dör inte därför att jag är en mördare. Guvernören gav mig nåd och jag kunde ha levat. Säg dem att jag dog därför att jag inte ville lyssna till guvernörens erbjudande.

Min vän, om du går förlorad så är det inte på grund av dina synder. Du går förlorad därför att du inte vill ta emot den nåd, som Gud erbjuder dig genom sin Son. Ty om du förkastar Jesus Kristus, vad kan då Gud göra? Du förkastar ju din enda möjlighet till frälsning."

Ur "Vägen till frälsning"

VÄGEN TILL FRÄLSNING

är en nyutkommen skrift av Oswald J. Smith på 32 sidor. Den behandlar på ett utomordentligt sätt den viktigaste av alla frågor — hur man skall komma i ett rätt förhållande till Gud. Lämpig för massspridning. Insänd kr. 10:— till Midnattsropet och du erhåller 10 ex. fraktfritt.